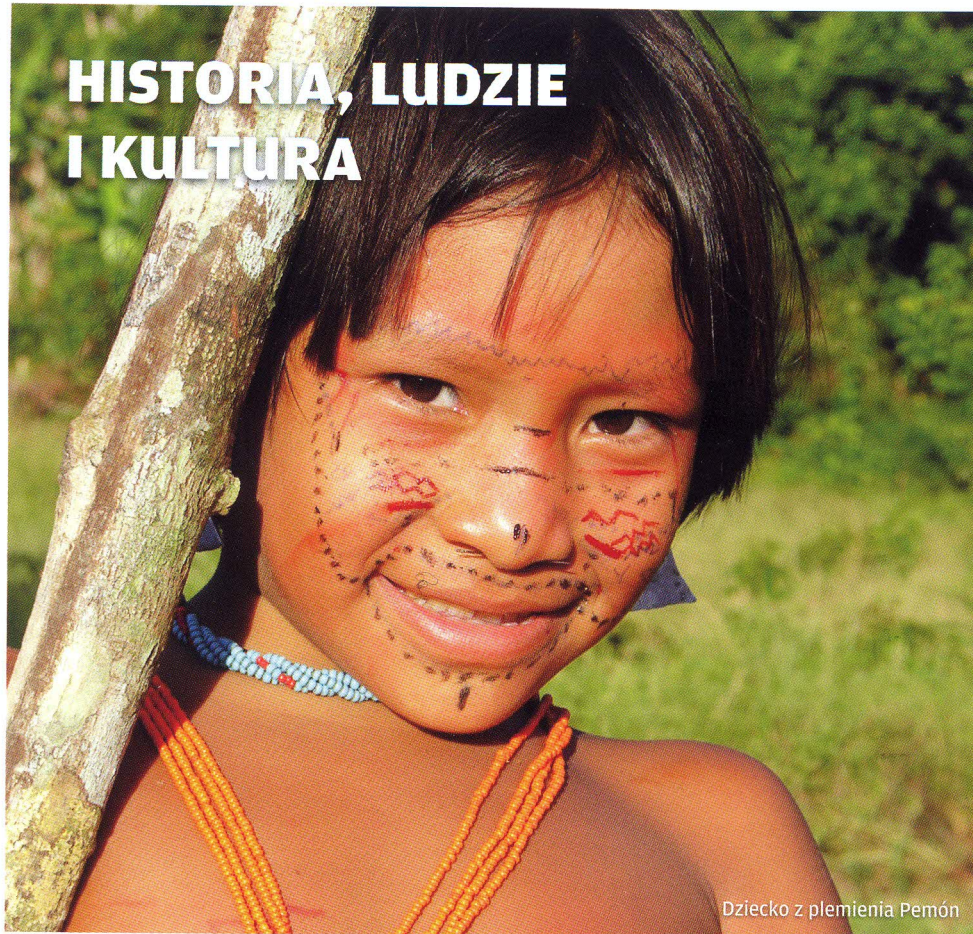

HISTORIA, LUDZIE I KULTURA

Dziecko z plemienia Pemón

Pierwsze ślady obecności człowieka na kontynencie Ameryki Południowej i terenach dzisiejszej Wenezueli, sięgają 20,000-10,000 lat przed naszą erą.

Od drugiego tysiąclecia niezbyt liczebne, regionalne kultury rozwijały się na terenach całej Ameryki Południowej i dały początek istniejącym obecnie społecznościom indiańskim.

Odkrycie Ameryki przez Krzysztofa Kolumba i towarzyszący mu proces kolonizacji stanowił kamień milowy u schyłku XV wieku. Nastąpiły lata podbojów i kolonizacji pod panowaniem hiszpańskim.

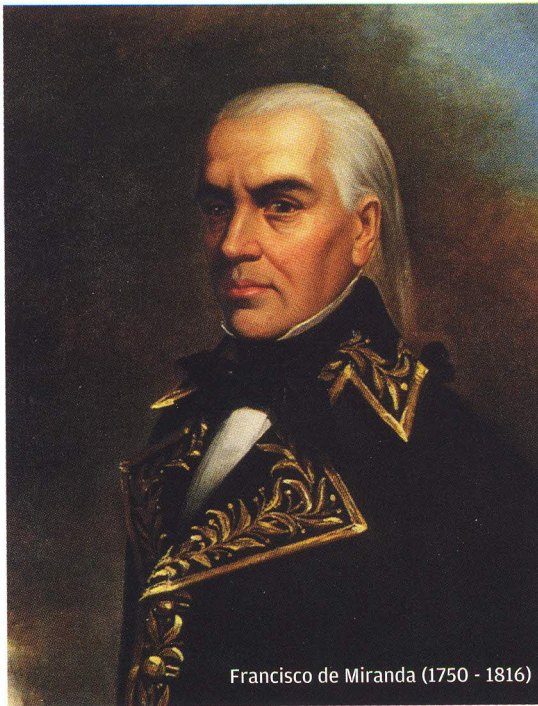
Istnieją dwie teorie dotyczące powstania nazwy „Wenezuela” (oficjalnie Boliwariańska Republika Wenezueli, po hiszpańsku „República Bolivariana de Venezuela):

Niektórzy twierdzą, że nazwę temu obszarowi nadał Amerigo Vespucci, który w 1499 stał na czele wyprawy wzdłuż północno-zachodniego wybrzeża (dzisiejszej Zatoki Wenezuelskiej). Dopływając do Półwyspu Guajira, oczom załogi ukazały się domy na palach wybudowane przez lud Añu na wodzie. Przypominały one Vespucciemu Wenecję, w wyniku czego nazwano region Wenezuelą, co znaczyło „Mała Wenecja”.

Jednakże hiszpański zdobywca i geograf Martín Fernández de Enciso, członek tej samej załogi, w swoim dziele „Summa de Geografía”, opisuje, że ludność regionu żyła na płaskich skałach, a miejsce to nazwano „Veneciuela”.

Simón Bolívar (1783-1830)

Francisco de Miranda (1750 - 1816)

NIEPODLEGŁOŚĆ WENEZUELI

Rewolucja 19 kwietnia 1810 roku zapoczątkowała ruchy konspiracyjne dążące do wyzwolenia Wenezueli. Odolny ruch powstawał w Caracas.

Tego dnia, świętowanego jako dzień deklaracji niepodległości Wenezueli, ustanowiono niezależną od hiszpańskiej rady regentów Juntę, która miała na celu: utworzenie podobnych junt w prowincjach Cumaná, Margarita, Barinas, Barcelona, Trujillo, Merida, zakazanie niewolnictwa oraz wysłanie delegacji dyplomatycznych do krajów, które wsparłyby powstania. Należały do nich Anglia, Stany Zjednoczone i Nowa Granada (aktualna Kolumbia).

Z tymi środkami Simón Bolívar (1783-1830), który aktywnie uczestniczył w rewolucji z 19 kwietnia, wyjechał w randze pułkownika na misję dyplomatyczną do Londynu. Tam mógł zdobyć poparcie brytyjskiego rządu dla wenezuelskiej rewolucji. W Londynie spo-

tkął się z wenezuelskim bohaterem Francisco de Miranda, który wcześniej przeprowadził pierwszy zryw niepodległościowy w 1806 roku i poprosił go o powrót do Wenezueli.

15 miesięcy po wspomnianym 19 kwietnia 1810 roku, wenezuelska rewolucja przybrała wyraźniejszą formę polityczną wraz z deklaracją niepodległości 5 lipca 1811 roku (obecnie jest to data obchodów Dnia Niepodległości Boliwariańskiej Republiki Wenezueli). Tym sposobem Wenezuela inaugurowała procesy niepodległościowe w Ameryce Łacińskiej.

Niemniej jednak był to dopiero początek złożonych procesów walk lądowych i morskich pod przywództwem Simona Bolívara, które 10 lat później, 24 czerwca 1821 roku skończyły się zwycięstwem patriotów w bitwie pod Carabobo.

GENEZA RÓŻNORODNOŚCI KULTUROWEJ WENEZUELI

W XVI wieku Wenezuela była świadkiem pierwszego mieszania się rdzennych grup etnicznych. Były to grupy, które w czasie przybycia Hiszpanów zamieszkiwały terytorium Wenezueli oraz afrykańscy więźniowie przywiezieni do kraju do uprawy kakao. Na początku XX wieku różne fale imigrantów z Europy oraz innych kontynentów nadały Wenezueli wieloetniczny charakter. Wymiana kulturowa wynikająca z kontaktu z innymi społecznościami miała wpływ na zwyczaje, tradycje, sposób myślenia, artystyczne formy ekspresji i rytmy.

TAŃCZĄCE DIABŁY - ŚWIĘTO BOŻEGO CIAŁA

Tradycja Tańczących Diabłów, licząca ponad 400 lat, ma swe korzenie w wenezuelskich obyczajach ludowych. Wenezuelczycy są bardzo dumni, że tradycja ta została ogłoszona w 2012 roku Niematerialnym Dziedzictwem Kulturowym Ludzkości przez Organizację Narodów Zjednoczonych do Spraw Oświaty, Nauki i Kultury (UNESCO).

Jedenaście bractw, znajdujących się w miastach San Francisco de Yare, Cata, Turiamo, Ocumare de la Costa, Cuyagua y Chuao, San Millán y Patanemo, Naiguatá, San Rafael de Orituco i Tinaquillo w ten sposób świętuje Święto Bożego Ciała.

